

Sygn. akt *X GC 190/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Małgorzata Korfanty</i>
-----------------	---------------------------------------

Protokolant: Agnieszka Demucha

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2016 r. sprawy

z powództwa: (...) **N. (...) we W.**

przeciwko: **M. B.**

o zapłatę

- 1) oddała powództwo;
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7.217,00zł (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Małgorzata Korfanty

Sygn. akt: X GC 190/16

UZASADNIENIE

Powód (...)N. (...) we W. K. domagał się zapłaty od pozwanego M. B. zapłaty należności w wysokości 114.575,48 zł wraz z odsetkami od dnia wniesieni pozwu i kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że nabył w drodze umowy przelewu wierzytelności należność przysługującą uprzednio Bank (...) SA we W. przeciwko pozwanemu z tytułu zawartej przez strony umowy bankowej. Pozwany wzywany przez pierwotnego wierzyciela nie dokonał zapłaty. Pismem procesowym z dnia 24.03.2016r. powód ograniczył zadanie pozwu o kwotę 272,00zł a pismem z dnia 01.06.2016r. ponownie ograniczył roszczenie o kwotę 1.752,14 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż powód nie wykazał źródła roszczenia powoda nie tylko w części w jakiej powód powołuje się na przelew wierzytelności ale także co do charakteru prawnego umowy pozwanego z cedentem . Powódka nie przedstawiła żadnego poddającego się stosownej kontroli dowodu potwierdzającego roszczenie co do zasady jak i wysokości.

W ocenie pozwanego automatycznie nie jest autentyczny wygenerowany wyciąg z załącznika do umowy cesji. Pozwany zauważył, że roszczenie jest przedawnione a powód nie okoliczności, które powołuje w pozwie dla uzasadnienia roszczenia nie może wykazać dokumentem prywatnym, jakim jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, a który załączony do pozwu nie spełnia wymogów wspomnianego wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej.

Pismem z dnia 05 września 2016r. pełnomocnik powód oświadczył, iż poświadczony notarialnie odpis umowy cesji wraz z wyciągiem z wykazu wierzytelności objętych umową cesji, w wersji pełnej, zostanie złożony na rozprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. B. w dniu 06 sierpnia 2008r. zawarł z Bankiem (...) SA Oddział w G. Umowę o Kredyt na Działalność Gospodarczą – biznes Ekspres nr (...). W ramach przedmiotowej umowy udzielono pozwanemu kredytu w kwocie 100.0000zł.

Pozwany poddał się egzekucji bankowej a w dniu 15 czerwca 2012r. cedent wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), w którym określono wysokość wymagalnych od pozwanego należności w kwocie 68.587,15 zł tyt. należności głównej wraz z odsetkami umownymi i odsetkami windykacyjnymi.

Mocą postanowienia z dnia 18 września 2012r. referendarz sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gliwicach, w sprawie II Co 5449/12, nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z tyt. umowy nr (...) i na podstawie tego tytułu cedent prowadził względem pozwanego egzekucję komorniczą, która została, postanowieniem z dnia 16 czerwca 2014r., umorzona na wniosek wierzyciela.

W dniu 25 czerwca 2013r. powód zawarł z Bankiem (...) SA we W. umowę sprzedaży wierzytelności gdzie zobowiązanie pozwanego włączono do (...).

Cedent zapewnił m.in., iż posiada w odniesieniu do każdej wierzytelności oryginały umów kredytowych oraz innych dokumentów umożliwiających stwierdzenie ważnego źródła wierzytelności. Integralną częścią umowy był wykaz wierzytelności będących przedmiotem sprzedaży. Powód przy podpisywaniu umowy reprezentowany był przez (...) SA z siedzibą we W..

Wezwaniem z dnia 22 stycznia 2016r. pozwany został zobowiązany przez (...) SA z siedzibą we W. do dokonania zapłaty należności z tytułu zadłużenia w wysokości 114.777,84 zł z umowy nr (...) zawartej przez pozwanego z bank zachodni (...) SA.

W dniu 02 lutego 2016r. powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego i Ewidencji Analitycznej Nr S/55/441/ (...) na podstawie art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych, w którym oświadczył, iż na podstawie cesji nabył wierzytelność przysługującą Bank (...) SA od pozwanego z tytułu umowy rachunku bankowego nr (...) w łącznej wysokości 114.575,48.

Do pozwu powód załączył wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, w którym w ramach identyfikatora klienta (...), na podstawie umowy z dnia 06.08.2008r. określono, iż pozwany M. B. posiadał względem Bank (...) SA dług obejmujący należność główną w wysokości 66.666,60, odsetki- 29.081,50 zł oraz koszty- 343,00 zł. Na wyraźne żądanie przedstawienia oryginałów dokumentów powód złożył do akt kserokopię umowy cesji, w którym umieszczono zapis o przysługującej cedentowi względem pozwanego należności z tytułu umowy. Na rozprawie z dnia 07 września 2016r. pełnomocnik powoda przedłożył do wglądu potwierdzony notarialnie odpis umowy cesji, której poświadczoną za zgodność z kserokopię przedłożono do pozwu. Do zamknięcia rozprawy, pomimo żądania oryginałów dokumentów nie przedłożono.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o złożone dokumenty:

umowę o kredyt nr (...) z dnia 06.08. 2008r., bankowego tytułu egzekucyjnego, postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności ((...)), postanowienia o umorzeniu egzekucji (KM (...)), umowy sprzedaży wierzytelności z załącznikami nr 1 oraz 2 a także oświadczenia z dnia o poddaniu się egzekucji.

Sąd uznał ,iż zgromadzony w ten sposób materiał dowodowy był wystarczający, a przeprowadzone postępowanie dowodowe na pozwalające na wyjaśnienie i rozstrzygnięcie sprawy i nie wymagające uzupełnienia.

Sąd nie znalazł podstaw, by uznać ,iż dowody z kserokopii dokumentów , których wiarygodność była kwestionowana przez stronę pozwaną pozbawione były rangi dowodowej. Wszystkie dowody podlegały ocenie jednakże sąd wyciągnął z ich formy oraz treści odmienne niż powód wnioski.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda nie może być uwzględnione zarówno co do zasady jak i wysokości. Ciężaru dowodzenia , zgodnie z przepisem art. 6 kc , w ocenie sądu powód nie udźwignął a nadto roszczenie powoda jest przedawnione.

Powód wskazywał ,iż na podstawie umowy cesji – art. 509 kc- nabył od Bank (...) SA wymagalne od pozwanego wierzytelności powstałe z tyt. umowy bankowej z dnia 06.08.2008r.

Obowiązkiem powoda jest przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Jednak nie wszystkie okoliczności faktyczne doniosłe dla rozstrzygnięcia sprawy i składające się na podstawę faktyczną rozstrzygnięcia muszą mieć oparcie w dowodach przeprowadzonych w toku postępowania. Ustawodawca zwalnia bowiem sąd od prowadzenia dowodów co do faktów przyznanych przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości (art. 229 k.p.c.) oraz co do faktów niezaprzeczonych (art. 230 k.p.c.) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 lipca 2014r. , I CSK 621/13).

W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Tzw. fakty negatywne mogą być dowodzone za pomocą dowodów faktów pozytywnych przeciwnych, których istnienie wyłącza twierdzoną okoliczność negatywną. W związku z tym a) faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie (tworzących prawo podmiotowe), powinien w zasadzie dowieść powód; dowodzi on również fakty uzasadniające jego odpowiedź na zarzuty pozwanego; pozwany dowodzi fakty uzasadniające jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda; b) faktów tamujących oraz niweczących powinien dowieść przeciwnik tej strony, która występuje z roszczeniem, czyli z zasady - pozwany.

Ocena, czy określone fakty mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zależy od tego, jak sformułowana i rozumiana jest norma prawna, która w rozpatrywanej sprawie znajdzie zastosowanie.

Art. 227 k.p.c. nie przewiduje, ani nie określa uprawnień sądu związanych z rozpoznawaniem sporu, lecz wyznacza granice, w jakich podawane fakty mogą być przedmiotem dowodu w postępowaniu cywilnym. Istnienie konkretnego zobowiązania może być wykazywane przez każdy środek dowodowy przewidziany kodeksem postępowania cywilnego, a jego przyjęcie zgodnie z ogólnymi regułami procesowymi, może opierać się również na konstrukcji domniemań faktycznych (art. 231 k.p.c.) czy też na tzw. faktach niespornych (art. 229 k.p.c.) czy niezaprzeczonych (art. 230 k.p.c.) które nie wymagają dowodu. Ugruntowane jest w orzecznictwie oraz doktrynie założenie ,iż samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę twierdzenie to zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.) a pozwany, kwestionując zasadność powództwa, nie może ograniczyć się do stwierdzenia, że zaprzecza wszystkim faktom powołanym przez powoda, z wyjątkiem tych, które wyraźnie przyznał .Z kolei fakty przyznane (również milcząco), notoryjne lub znajdujące oparcie w domniemaniach nieusuwalnych bądź nieobalonych przez stronę domniemaniach usuwalnych nie wymagają dowodu i przyjmowane są jako element konstrukcji stanu faktycznego (art. 228-230 k.p.c. i art. 234 k.p.c.). Ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób

bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Sąd dysponował w sprawie materiałem dowodowym m.in. w postaci odbitek ksero oraz kwestionowanego przez pozwanego odpisu umowy cesji poświadczonych notarialnie . Oczywiście powołane przez stronę dowody z określonych dokumentów nawet w formie niepoświadczonych kserokopii wprawdzie nie stanowią dowodów z dokumentów, o których mowa w art. 244 i art. 245 k.p.c., nie są jednak pozbawione mocy dowodowej, w rozumieniu art. 232 w zw. z art. 308 k.p.c. Dopóki sąd ani strona przeciwna nie zakwestionuje ich i nie zażąda złożenia oryginałów dokumentów, stanowią one jeden ze środków dowodowych, przy pomocy których strona może udowodnić fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Dowody te, jak każde inne, podlegają ocenie sądu na podstawie art. 233 k.p.c. a sam fakt, że przybierający postać pisemną wydruk nie spełnia warunków dokumentu określonego w art. 244 i 245 k.p.c. nie oznacza, że nie może on stanowić dowodu w sprawie.

Jednakże strona pozwana zaprzeczyła wnioskowi , które powód wyciągnął z analizy przedstawionych dokumentów kwestionując zarówno samą umowę cesji oraz źródło powstania wierzytelności. Co do oryginału umowy Sąd przeprowadził dowód z oryginału tego dokumentu , gdyż znajduje się on w aktach sprawy II Co 5449/12.

Pełnomocnik powoda deklarował złożenie na rozprawie dokumentów poświadczonych notarialnie dla wykazania przejścia uprawnień dotychczasowego wierzyciela na powoda . Ostatecznie egzemplarz przedłożony na rozprawie różnił się znacząco od tego , którego kserokopię , dołączoną do pozwu, za zgodność poświadczal pełnomocnik powoda. Załączone kserokopie dokumentów , w części niepełne i bez podpisu nie pozwalały na dokonanie pozytywnej ich oceny w aspekcie potwierdzenia istnienia wierzytelności objętej żądaniem pozwu .

Na marginesie wskazać należy ,iż Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności danej sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa bowiem na stronach (art. 3 k.p.c.) ostatecznie zatem ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie obciąża tę stronę, która wywodzi z nich określone skutki prawne (art. 6 k.c.) a strona, która nie przedstawi dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia.

Strona powodowa nie wykazała roszczenia także co do wysokości . Nie przedłożono do akt żadnej symulacji należność głównej , odsetkowej .Nie wyjaśniono z jakich przyczyn dwukrotnie ograniczono powództwo chociaż pozwany nie dokonywał żadnych spłat a okoliczności dotyczące częściowej spłaty zadłużenia były powodowi znane przed zawarciem umowy cesji.

Dodatkowo Sąd stwierdza ,iż roszczenie powoda jest przedawnione.

Nie budzi wątpliwości że roszczenie pozwanego powstało z tyt. prowadzonej działalności gospodarczej i jako takie przedawnia się z upływem lat trzech.

Cedent wszczął egzekucje w dniu 14 listopada 2011r. a następnie pismem z dnia

26.06.2013r.wniósł o umorzenie egzekucji na podstawie art. 825 kpc.

Zgodnie z Uchwałą Sądu najwyższego z dnia 19 lutego 2015r. ,III CZP 103/14 umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela - banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności, niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji. Tak więc termin , od którego rozpoczął biec termin przedawnienia liczy się od dnia wydania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu -18.09.2012r. Powód złożył pozew w dniu 08 lutego 2016r. a więc po upływie terminu przewidzianego w art. 118 kc.

Z tych zatem przyczyn na mocy art. 509 kc w zw. z art. 6 kc oraz 118 kc powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu postanowiono po myśli art. 98 oraz 108 kpc oraz w zw. z par. 11 pkt 1 ust.17 w zw. z par. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie gdyż Sąd uznał, iż powód nie utrzymał się ze swoim roszczeniem i proces przegrał. Strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. I tak na przyznaną pozwanemu wysokość wynagrodzenia składa się ustalone w wysokości minimalnej wynagrodzenie – par. 2 pkt 6 cyt. rozporządzenia – 7.200 zł oraz należność z tyt. poniesionej opłaty skarbowej za udzielenie pełnomocnictwa – 17 zł.

SSO Małgorzata Korfanty